

ŞEHİT ÖĞRETMENLER

“Şehitler ölmez vatan bölünmez” nidaları yükselirken gökyüzüne genç öğretmen omuzlarda taşınıyordu. Kalabalıktı cami avlusu genç, yaşlı, kadın, erkek son görevini yerine getiriyordu. O gün sokaklar kırmızı beyaz bayraklarla doluydu. Yitip giden sadece gencecik bir beden değildi. Tüm milletin geleceği, onuru, namusu, irfanıydı aynı zamanda. Kolay değildi bu acıya dayanmak. Yokluklarla okuyan zorluklarla büyüyen idealleri, hayalleri olan bir öğretmendi o. Çocuk yaşta yetim kalmış annesinin göz bebeği, canı, ciğeri, biricik kızıydı. Zor duruyordu ayakta acılı anne. Damlalar süzülüyordu yanaklardan ince ince. Her şeyim dediği daha kokusuna doymadığı kızının fotoğrafına bakıp onu göğsünde taşıırken bir o kadar da gururluydu. Birden kızının ilk adım attığı günleri geldi gözünün önüne. Okula başladığı ilk gün annesiyle beraber gitmişti. Bir gün okuldan geldiğinde annesine “Ben öğretmen olacağım” dedi. “Ben öğretmen olmalıyım ki benim gibi bütün kız çocukları okuma yazma öğrensın” o gün anlamıştı anne, kızının öğretmen olacağını. Görmüştü gözlerdeki kararlılığı, azmi, başarıyı. Daha çok çalışmalıydı fedakâr anne. Kolay değildi babasız bir kız evladı yetiştirmek. Ve onun hayallerine kavuşmasını sağlamak. Dışinden turnağından arttırarak, el kapılarında gündeliklere giderek biriktirdi anne, kızının üniversite masraflarını. Çünkü biliyordu kızının üniversiteyi kazanacağını. Beklenen gün gelmişti, üniversite kazanılmış ve dualarla kızını okula uğurlamıştı. Kapıdan çıkmadan sarıldı kızına, kulağına şunları fısıldadı, “Güveniyorum sana emin ol başaracaksın. “ Başarmışta en büyük ideali olan öğretmen olmayı hak etmişti artık. Eve gelir gelmez annesinin boynuna sarıldı. “Kazandık başardık” demişti. Çünkü biliyordu ki bu zaferde kendisi kadar annesinin de cefası vardı. Kapıdan girdi sarıldı anacığının boynuna ve bu seferde kızı fısıldadı “ Yıllar önce bana güvendiğini, kazanacağımı söylemiştin, senin güvenini boşa çıkartmadım bu zamana kadar sen çabaladın yoruldun geceni gündüzüne kattın artık sıra bende. Hem çalışacağım hem de sana bakacağım. Yüreğimdeki özlem ateşi olan o minik bedenlerin yoluna ışık olacağım. Genç öğretmen içingörev vakti gelmişti. Güneydoğuda küçük bir köy okulunda ihtiyaç vardı öğretmene. Anacığıyla beraber gidip memleketin en kuytu köşelerine ışık olacaktı. Köye geldiklerinde sevinçle karşılandı genç öğretmen ve fedakâr annesi. Kalmaları için küçük bir ev ayarlanmıştı. Okul derme çatmaydı ama çocukların gözlerindeki parlama, mutluluk, heyecan tüm sıkıntıları unutturmuştu onlara. Her şey yolundaydı köy tarafından kısa bir sürede sevilen bir öğretmen olmuştu. Kendini milletine ve çocuklarına adanmıştı. Onlara adaleti, saygıyı, sevgiyi, vatani, milleti, bayrağı anlattı. Düşman işgalinde dimdik ayakta durabilen Mustafa Kemal’i anlattı. Atatürk’ün bu topraklar için verdiği mücadeleyi, gösterdiği çabayı, birlik ve beraberlik içinde olmayı öğretti onlara. Gün geçtikçe çocukların yüreğinde hiç sönmeyen ışık olmuştu. Soğuk bir kış gününde, yetim Ayşe’nin yırtık ayakkabılarla okula geldiğini görünce hiç düşünmeden karar verdi. Ders saati bitince ilçeyi gidecek Ayşe’nin ayaklarını sıcak tutan bir çift ayakkabı alacaktı. Eve geldi ders bitiminde ve annesine söyledi ilçeye gideceğini. “Gitme” dedi annesi sanki olacaklardan haberdar olmuş gibi. “Bugün gitmesen olmaz mı?dedi.” Öğretmen “Daha fazla üşümesin Ayşe’nin minik ayakları dedi.” Biliyordu genç öğretmen babasız büyümenin zorluklarını. Heyecanla çıktı evden, ilçeye geldiğinde girmiş olduğu bir dükkânda pembe bir ayakkabı almıştı Ayşe için. Bir an önce köye gidip vermek istiyordu. İşleri bitince bindi köy otobüsüne. Ağır ağır taşlı yollarda ilerlerken birden büyük bir gürültü koptu. Genç öğretmenin duyduğu son ses olmuştu bu. Acılı anne tekrar bugüne döndü. Nasıl kıymışlardı biricik yavrusuna? Vicdansız yürekler elleri titremeden döşemişti yavrusunun yoluna mayını. Biliyorlardı otobüsün içinde cehaleti aydınlatan halkı bilinçlendiren bir ışık olduğunu. Çocuklara, köy halkına gerçeği anlatan öğretmenin fikirlerinin asker kurşunundan daha etkili olduğunu kesinlikle biliyorlardı. Bu son olsun dedi acılı anne. “Benim yüreğim yandı başkalarının yanmasın” dedi.

Öğretmenlik kutsal bir meslekti. Bir ülkenin geleceği onların elinde şekillenecekti. Tıpkı Türkiye Cumhuriyet’inin Başöğretmen Mustafa Kemal elinde şekillendiği gibi. Tüm millete, bayrağı, vatani, demokrasiyi, özgürlüğü öğretendi öğretmen. Atatürk’ün de dediği gibi “Dünya’nın her tarafında öğretmenler, insan topluluğunun en fedakâr ve muhterem unsurlarıdır.”

RÜMEYSA GÜZEL

İLÇE KOMPOZİSYON (24 KASIM KONULU) YARIŞMASINDA 3. OLMUŞTUR.